

Ši sekmadienį, spalio 19 d. pusę valandos po 10,30, 13 ir 17 val. šv. Mišių galima apžiūrėti mūsų parapijiečių menininkų Ramūno Čeponio ir Sauliaus Vaitiekūno bei Vilniaus knygrišių gildijos parodas, eksponuojamas naujai įrengtose parapijos centro patalpose.

KVIEČIAME Į RENGINĮ

Ateinantį sekmadienį, spalio 26 d. 12 valandą (po 10.30 val. šv. Mišių) kviečiame į renginį – mini spektaklėlį (30 min.) „Nebijokite“, kuriame paminėsime ir prisiminsime Šv. Joną Paulių II. Akimirkos iš jo gyvenimo: tekstuose, nuotraukose, filmuotoje vaizdinėje

medžiagoje. 1978 metais Šv. Jonas Paulius II pradėjo istoriniu tapusį pontifikatą ir plačiai po visą pasaulį pasklido jo ištartas evangelinis paraginimas: „Nebijokite, atverkite Kristui duris, plačiai jas atverkite!“ Spektaklio režisierė Janina Matekonytė.

BERNARDINŲ PARAPIJOS RUDENS REKOLEKCIJOS

Kviečiame Jus lapkričio 7–9 dienomis Trinaolio vienuolyne Vilniuje į Bernardinų parapijos rudens rekolekcijas. Vedami Kauno vyskupo Kęstučio Kėvalo, diskutuosime apie mūsų dvasiniame kelyje svarbius klausimus. Nuo spalio 20 d. registruokitės adresu: ramute.aleksandraviciute@gmail.com. Dalyvio auką 150 Lt perveskite į sąskaitą

Nr. LT87 7044 0002 6961 2654 (SEB bankas), laukelyje *mokėjimo paskirtis* įrašydami „auka už rekolekcijas“. Auka grynaisiais pinigais bus renkama spalio 26 d. po 10.30 ir 17 val. šv. Mišių. Vietų skaičius ribotas, todėl dalyvavimas užtikrinamas tiems, kurie įnešė auką. Pasiteirauti skambinkite – Ramutei tel. 8 687 80778.

VISŲ ŠVENTŲJŲ IŠKILMĖ IR VĖLINĖS

Lapkričio 1 d., šeštadienį – Visų Šventųjų iškilmė (privaloma šventė). Šv. Mišios mūsų bažnyčioje bus aukojamos 10.30 ir 17 val.
Lapkričio 2 d., sekmadienį – Vėlinės, visų mirusiųjų minėjimas.

Bernardinų kapinėse, Užupyje, 17 val. vyks gedulinių Mišių liturgija, į kurią 16.30 val. procesijos būdu keliausime iš Bernardinų bažnyčios. Bažnyčioje šv. Mišios vyks 9 (anglų k.), 10.30, 13 val., įprastų 17 val. šv. Mišių nebus.

VĖLINIŲ OKTAVA

Lapkričio 2–9 d. mūsų bažnyčioje vyks maldų už mirusiuosius oktava (aštuondienis). Šv. Mišios bus laikomos aukotojų intencijomis.
Lapkričio 2 d. Bernardinų kapinėse ir 9 d. Bernardinų bažnyčioje šv. Mišios už mirusiuosius vyks 17 val., Vėlinių savaitės šokiadieniais

ir lapkričio 8 d., šeštadienį – 18 val. Savo mirusių artimųjų vardus galima užrašyti zakristijoje į specialią knygą. Oktavos metu surinktos aukos bus skirtos Bernardinų bažnyčioje buvusių paveikslų ir kito kultūrinio paveldo restauracijos darbams atlikti.

VILNIAUS ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO (BERNARDINŲ) PARAPIJA

Maironio g. 10, LT-01124 Vilnius

Parapijos raštinės darbo laikas:

I–IV 9–12 val. ir 13–17 val., V 9–12 val.

(lankytojai priimi 9–12 val., išskyrus III)

Kunigas budi raštinėje: III, IV, VI

16–17.45 val. (IV budi parapijos klebonas)

Tel. 8 616 01159, el. paštas: info@bernardinai.lt

<http://www.bernardinai.lt/parapija>

Parapijos banko sąskaita:

Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio parapija

įm. kodas 192051599, atsiskaitomoji sąskaita

Nr. LT30 7300 0101 3343 9118

Šv. Pranciškaus ir Šv. Bernardino vienuolynas

įm. kodas – 192095229, atsiskaitomoji

sąskaita – Nr. LT 85 7044 0600 0154 3390

Parapijos laikraštėlių parengė Sigutė

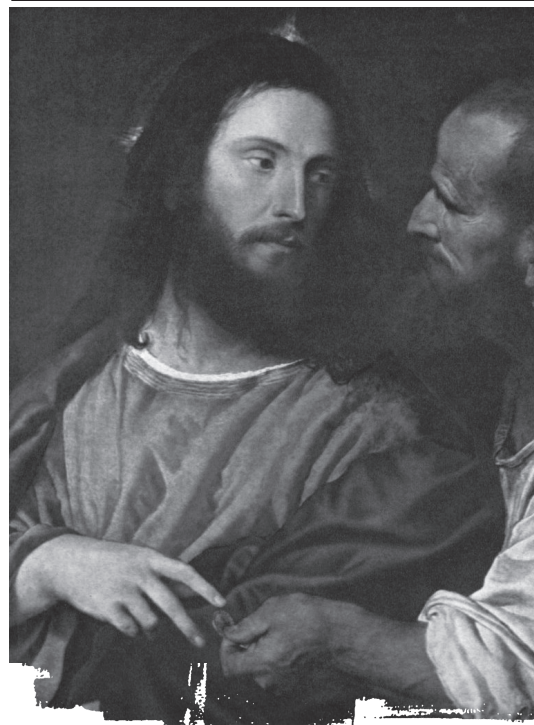

ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO
BERNARDINŲ PARAPIJA
1814 – 2014

BERNARDINAI

XXIX EILINIS SEKMADIENIS

2014 spalio 19 d.

*Jūs spindite tarsi
žvaigždės visatoje.
Tvirtai laikykitės
gyvenimo žodžio.*

Fil 2, 15–16

EVANGELIJA (Mt 22, 15–21)

Fariziejai pasitraukė ir tarėsi, kaip Jėzų sugauti kalboje.

Jie nusiuntė pas jį savo mokinių kartu su Erodo šalininkais paklausti: „Mokytojau, mes žinome, kad esi tiesiakalbis, mokai tikro Dievo kelio ir niekam nepataikauji, neatsižvelgi į asmenis. Tad pasakyk, kaip manai: valia mokėti ciesoriui mokesčius ar ne?“

Suprasdamas jų klastą, Jėzus tarė: „Kam spendžiate man pinkles, veidmainiai? Parodykite man mokesčių pinigą!“ Jie padavė jam denarą.

Jis paklausė: „Kieno čia paveikslas ir įrašas?“ Jie atsakė: „Ciesoriaus“.

Tuomet Jėzus tarė: „Atiduokite tad, kas ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo – Dievui“.

XXIX EILINIO SEKMADIENIO ŠV. MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 45, 1. 4–6; Ps 95; Fil 2, 15–16; Mt 22, 15–21

P. Girkite Viešpaties garbę, galybę.

„Atiduokite tad, kas ciesaoriaus, ciesaoriui, o kas Dievo – Dievui“. Šis Jėzaus atsakymas buvo toks taiklus ir nelauktas, kad žydų planas Jį sugauti kalboje iš karto žlugo. Jie vienas po kito pasitraukė.

Kaip mes galime tą Jėzaus pasakymą prisitaikyti sau? Visi mes turime dvi pilietybes (kai kurie turi tris): to krašto, kuriame gyvename ir per krikštą mes tapome dangaus piliečiai. Kaip gyvenamojo krašto piliečiai mes privalome mokėti mokesčius valdžiai, atiduoti savo duoklę „ciesaoriui“. Kaip dangaus piliečiai, žinodami, kad viskas, ką turime, yra Dievo dovana, privalome

savo gyvenimą šimtu procentų pavesti Dievui. Bet ar visada atiduodame „kas Dievo – Dievui“? Viešpats iš mūsų laukia ne tik „dešimtinės“, o mūsų širdžių atsidavimo, tikėjimo darbų, meilės pastangų.

„Atiduoti ciesaoriui“ nereiškia tik nenorom mokėti mokesčius. Į visuomenę turime žvelgti remdami Jėzaus mokymu apie teisingumą, tarnystę vargšams, kovoti už teisingas socialines programas. Mūsų pareiga aktyviai plėsti Dievo karalystę, kad visuomenė būtų pakeista. Atiduokime tad, „kas ciesaoriaus, ciesaoriui, kas Dievo – Dievui“.

Vincas Kobyčius, iš Bernardinai.lt archyvu

KELIAS SU GYVENIMO NAŠTA ANT PEČIŲ

Rugsėjo 6 d. septyni Bernardinų parapijos piligrimai drauge su savo kelionių dvasiniu vadovu, buvusiu Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio (Bernardinų) parapijos kunigu, o dabar – Pakutuvėnų šv. Antano Paduviečio bažnyčios klebonu br. Andriumi Nenėnu OFM išsiruošė į dviejų savaitių kelionę pėsčiomis Apaštalo Jokūbo keliu Ispanijoje.

Pasiruošimas KELIUI buvo ilgas ir šiek tiek bauginantis, nes daugelio mūsų kasdieninės kelionės paprastai apsiriboja keliais šimtais metrų, tad Ispanijos šiaurėje laukiantys mūsų žingsnių planuoti 300 kilometrų per 12 dienų atrodė iš fantastikos pasaulio. Jau pirmosiomis dienomis pajutome tikrąjį, nenupudruotą Ke-

lio skonį ir jo spalvas. Tvirtai žinojome viena – išėjome ne pasivaikščioti, ir ne pasportuoti. Kiekvienas su savo gyvenimo našta ant pečių, su savo klaustukais ir šauktukais, savo širdies ritmu, savo atnašomis ir atgaila Dievui. Ačiū JAM, kad suteikė stiprybės ir mūsų nepaliko vienų. Štai keletas iš aštuonių piligrimų šeimos liudijimų apie mūsų įveiktą Camino de Santjago, kuriuo vis dar naktimis tebekeliaujame.

Sigita

Mano gyvenime tai pirmas piligriminis žygis. O jis prasidėjo tik patikėjus Dievo vedimu. Atsimenu, kai po vienų šv. Mišių pasidalinau su parapijiete apie troškimą nueiti šį kelią. Ir neilgai trukus gaunu pasiūlymą eiti... Tiesą pasakius, iš pradžių negalvojau apie Šv. Jokūbo kelią kaip apie savo ir Dievo tiesioginio santykio ieškojimo kelią, mažiau kaip šį kelią nueiti fiziškai. Jau keliaujant pradėjau suvokti, kad svarbiausia ne mano fizinis pasirėngimas, o būtent mano sugebėjimas išvelgti Dievo ženklus, juos suprasti ir už juos būti dėkingam Dievui, kas man anksčiau atrodė kažkas tokio tolumo, nepaaiškinamo. Bet didžiausią įspūdį man paliko vienas kunigas, kuris mažame kaimelyje jau 34 metus skelbia Dievo žodį. Sužavėjo spinduliuojamas šiltumas, sklindanti vidinė ramybė, nors jis pats be galo temperamentingas. Pirmą kartą, net 3 kartus, teko mokintis sakyti: esu kaltas, esu kaltas, esu labai kaltas... Ne kukliai, o drąsiai. Šv. Mišias jis aukojo 4 kalbomis. Iš tiek šalių buvo susirinkę piligrimai, tik lietuvių kalba, gaila, neturėjo vertimų. Turbūt šio kunigo atvirumo, nuoširdumo įkvėptas, vėliau priėjau tokios atviros išpažinties, kokios nesiryždavau priėti. Ir supratau, kad tikrasis Kelias yra čia, namuose.

Tadas

Artėjant šiai piligrimystei Šv. Jokūbo keliu, mažiau mamoms nerimą, jos rūpestį ar aš pajėgšiu, ar man užteks jėgų, ar nuo vaikystės silpnas stuburas atlaikys krūvis? Prieš kelionę,

kartu švenčiant šv. Mišias, prigludusi prie jos su ašaromis akyse, sušnibždėjau – „mama, palaimink kelionei“. Aš gavau tokį palaiminimą, kaip sakoma, kartais nutinka dalykų, kurių tu niekada nepajėgsi užmiršti, jie įsirašo tavyje kažkur labai giliai giliai... Su mamos palaiminimu, su paskutinį vakarą sukrauta kuprine, visiškai nepasitreniravusi, aš neriau į Camino de Santjago glėbį. Ar buvo sunku? Buvo. Dabar sėdėdama namuose ir rašydama suvokiu, kad aš nepamenu tų daugybės mažų miestukų, kaimelių pavadinimų, bet aiškiai matau žmonių veidus, mažyčiame kaimelyje pakalbintos 86-erių metų močiutės besišypsantis akis, kurios buvo apipintos daugybe mažyčių raukšlelių, jos ispaniška kalba beriamus žodžius, istoriją, kurią atrodo tu taip aiškiai supranti, nes viskas paprasta, nes jos pirštas rodo į bažnytelės bokštus su varpais ir su didžiuliu gandrulizdžiu. Burnoje jaučiu laukinių gervuogių skonį, ropščiuosi į lovos antrą aukštą, ištiesiu pailsusias kojas, užuodžiu rytinio espreso aromata, džiaugiuosi kalnuose iškritusiu sniegu ant žalios žolės, gėriuosi saulėtekiu kalnuose, girdžiu po kalnus laipiojančių karvių varpų skambesį, kartu meldžiuosi rytmetinę, jaučiu šalto vandens skonį ir troškulį melstis, eiti ir melstis... Tačiau šiame kelyje esi toli gražu ne vienas, tad daugybę kartų buvo sakoma, palinkima, šypsomasi ir atskatinėjama – „Bon Camino“. Ar eisiu dar? Taip, nes troškulys taip ir liko.

Gintarija

Daugiau liudijimų skaitykite kitame laikraštelyje.